

Graffiti

Axon, mielin.
Neuron-mikrokozmosz.
Eftil, Rissar, Rivotril.
A rotor és a sztátor.
Nyílt színi bauxitfejtés, vészkijárat-ritmusok hullámmása az éterben.
Hárman a hídon.
Fatal error.
Szürkeállomány elektromágneses, biokémiailag szocializált gondolatokkal.
Fényeket, színeket spriccelve szét Word-galaxisok kontrasztolt vizuál-
univerzumaiban.
Kábán, bután vonzódok-vonzódunk, irgum-burgum!
Séta falfirkák közt, feliratozva, izzó-hűvösen.
Perzselő, gyönyörű tekintettel.
A kihalt, verőfényes hídon, megsokszorozódva.
Szemcsés beton a vízálló plasztiktalp alatt.
– Ott! Ott!
Filmen?
Tablettakapszula-koktél, üdvös somolygás.
Zselatintenger, újságpapír-óceán, gipszcsermely.
Többrétegű, tépelt plakátmaradványok az égen, csíkokban, szaggatot-
tan, összefirkálva, mint az otthonos, lágy, tágas-bogas iszony.
Harapnám ajkaid, itatnám könnyeid.
Sápadt, sovány arcok tengerészsapkában.
Félek, félnek, félünk.
Hámlott vaskorlát a végtelen ürességbe veszve.
Alant matchbox-autók, hangyák, oldalt gusztustalan Duna-hullámok.
A korlát forró érintése.
Lángoló szemét.
Szerelmeim, szerelmeik, szerelmeink.
Nem vágyódom, nem vágyódtok, együtt-nem-vágyódom.

Káosz-Semmi Pandora szelencéjében, a hídon, verőfényben.
– Ez nem ő! Ez nem ő!
A Donau túlsó oldalán Pétervárad, gyorsfagyasztva.
Tetszhalott kő-kód mozdulatok.
Pici ékszer-óváros, fájdalom.
Forró, félfolyékony-aszfaltba süllyesztve, széttárt karokkal.
Napszemüvegben, az éles üvegszilánkokból strukturálódó kozmoszt
fürkészsze, galaxisok rejtőzködő Téalapója.
A Duna túlsó oldalán Pétervárad, zsírpapírba csomagoltan.
Sziklás, masszív vár, bevehetetlen, kiismerhetetlen.
Műtermek, diszkók, kazamaták örvénye.
Mai és régi, titkos katonai objektum, még nálánál is ősbibb titkokkal.
Itt van a közelben, csak lépegetni kell valamennyit, célirányosan.
Csorba kőlépcsőkön a becsomagolt talpak csusszanása.
Rejtett rádiólokátorok rakétakilövő állomással.
Fémajtók surrogása, földalatti termekben tenyésztett humanoidák élet-
nagyságú epruvettákban rejtőzködve-rejtegetve.
A vár.
X-sugarakat sugároz felénk, titkos tányérantennákról.
Csúcs ez az érzés.
Enter.
Hel-Maria lépegetése.
Régi némafilm, szintetikus mozdulatokkal, gondolatokkal.
Mikroprocesszorok villámló kisülései, hiszen élek, élek.
Kandírozott tobozmirigy-morzsalék.
Mega- és gigabyte-ok angyali dühe az álszempár mögött.
Atommag-hasadás szuprematista computer-nyúltagyban.
Delete.
Uroborosz, transz-ég, hídkorlát.
Szemcsés felvétel velem, velünk, szegyenbe mártott humanoidákkal.
Hídkorlát.
Ég.
Fémkonfetti-mágia a levegő-magzatburokból aláhullva.
Csilingelve, csattogva, csörömpölve bűvöl.
Kovácsolt, dombormintás szépségzivatar.
Volt, nincs, nem is volt.
– A vár! Magasan-mélyen, a falak érdes tapintása.
– A sápatag torony az órával, mely visszafelé forog! Bűnszubsztancia.
– Ez nem ő!
Félek, félnek, félünk.
Film.

A szagztatott útszalag mentén egy pár véres balettcipő szétdobált, püspöklila játékfejszék társaságában.

Tér, megfagyott mozgás, sűrű állagú testnedvfolyam.

Manipulált fotók távoli terminálokban.

Duzzadt szemek villanása.

– Na és?

Szurok és nyál, csupasz télutó.

Fekete Nap alatt hámló vaskorlát, kiradírozott árnyékok.

Bugyborékolva a szorongástól.

Gonosz, aljas mutogatás a távolba, egymásra, negatívban, vörös szín-szűrővel.

Szenvedélykitöréseim, szenvedélykitöréseik, fölösleges auraenergia-vesztesség.

– Ott! Ott!

Szerelem.

Hárman a hídon.

Volt, nincs, talán nem is volt.

Enter.

Barnás tócsa, benzin és sav, rutinmunka.

– Ennyi?

Izzadság-sókristályok a tengerésztrikókon.

Aszfaltba ragadt, lángoló szemét.

– Akarom! Akarom!

Kicsiny, olcsó, hordozható telefonjainkat nyomogatva az éles szélben.

Céltalan SMS-ek, minek.

Víz, fölülről, a tépett plakátréteg csöpörészése.

Elektroszmog, savas ózoneső hosszú-hosszú várakozás után.

Gyöngyöző buborékállag a járdaszegélyen, s tovább-tovább.

Intim retushalál.

Az ázott bőr, a gőzölgő beton és vízbe hulló víz illatvegyülete.

Az aláhulló csapadékfolyadék szép, szabálytalan ütemű kopogása víz-szintes beton- és vasfelületeken, body-art felületeinken.

Malterbábuk vagyunk keresztre feszítve, végig a vaskorlát és a kihalt híd mentén.

Sápatag, örvénylő levegő-halmazállapotok.

– Nem! Nem!

Tengerészsapkák az útszalagon, bazaltcsíkszerűen kimerevített folyó hömpölyög a mélyben.

A másik parton, mely már szinte eltűnt a süllyesztőben, Twin Peaks fölött köröző héjaraj.

Napszemüvegben, mega- és gigabyte-ok angyali dühe a szintetikus szempárok mögött.

A végtelen víztömeg és a végtelen, összefirkált hídkorlát együttes, interaktív lüktetése.

Plasztiktalpunk olvadt állagú szurokbetonnal leöntve, szögekkel hóka testünkben, Malevics-keresztek, X-sugarak, éles szél.

Hármasban, elfeledve.

Zoloft, Sanval, Xalol.

Félek, félnek, félünk.

Csúcs ez az érzés.

Fülhallgatók Mr. Spock-füleinken, e hülye planétán, keresztre feszítve.

Digitalizált, retusált dagerrotípiá negatívban.

Cementpartok közt Duna-folyondár.

Ég, híd, bőr, vár.

Festékszóró-firkák, keskeny vércsík kékesen elszíneződött ajkakon.

Fekete zápor, graffitióceán.

Manipulált fotók távoli terminálokban.

Savas zivatarban, hosszú idő után.

Nedves bőr, haj, szegecselt tenyér, lábfej, ajándék ez a nap.

Klinikailag tesztelt, ártalmatlan bűnbuborékok aláhullása a tépett égről, hiszen élek, élek.

– A vár! Az idő inverziója!

– A folyó! Nem! Nem!

Malevics-keresztek a hídkorlát mentén, volt-sosemvolt térkapukra nyílvá.

Fogtömések belsejében, szívpitvarok-kamrák mélyén, vérerek falai mentén millió és millió, miniatűr lehallgatókészülék.

Süpped a város, a híd, a tér.

Kimerevített, szitáló pillanat.

Moditen depo, a fecskendő lány behatolása az izmok birodalmába.

Bazalttömb-félmúlt, cool.

Szegecselt tenyér, szakrálfélelmetes, moccsatlan Duna-hullámok a mélyben.

– Filmezd, Ranxerox!

– Ne őt!

Hullák úsznak alatt, de hisz ez csak egy képregény, ugye?

Back.

Séta falfirkák közt, feliratozva, nekidőlve a hirdetőoszlopnak.

Armani+Marlboro Lights, hajlakk és gyémánt szempár.

Divat, unalom, drog, létélmény és bőrradírr.

Számítógépes személyiség-imázs, hiszen élek, élek.

Divat, unalom, drog.

Enter.